

Nødvendige forbindelser

Det sidste lange stykke tid er kritik af, skepsis overfor og had til autoriteter blevet formuleret i forbindelse med spørgsmålet om teknologi. Det anarkistiske blad Orkanen har eksempelvis fyldt en del af dens spaltepads med netop denne sammenhæng mellem autoriteter og teknologi, sammen med talrige udgivelser fra rundt omkring i verden. Der er i disse tider umiskendeligt et forstærket fokus på denne sammenhæng, især i antiautoritære og anarkistiske kredse. Dels fordi de (angiveligt) til enhver tid forsøger at have autoriteterne og deres undertrykkelse for øje, dels fordi den teknologiske udvikling er blevet en både global og globaliseret begivenhed, der med forbløffende hast (søger at) forandre(r) verden, som de fleste af os begriber den i dag.

Den teknologiske udvikling har i dag nået nogle højder, som er helt utrolige. For nogen synes det ligetil at afvise dette potentielle damoklessværd med den begrundelse, at mennesket historisk set altid har anskuet ny teknologi med en ladning af skepsis og undsigelse. Dette argument er som sådan ikke fejlagtigt, men det bærer ingen merit, fordi vi for det første ikke lever i fortiden, og der i øvrigt ikke er historisk belæg for at menneskeheden – under samfundsforhold i lighed med de eksisterende – undlader at gentage tidligere tiders hadefulde og skrækindjagende handlinger. Endnu mere uinteressant er det, når man ikke ser på, hvorfor mennesket *også* har stillet sig på bagbenene i fortiden, og dermed heller ikke ser på, hvorfor mennesket *også* stiller sig på bagbenene i dag, (hvis de altså overhovedet gør det).

Det er alt for let købt, at sige at menneskeheden frygter alt nyt, og at det har skullet vænne sig til samfunds-baserede forandringer. Det er ikke derfor, at et væld af mennesker på ceremoniel vis omfavner atombomben og kemiske/biologiske våben, som set i skyggen af datidens Hiroshima og nutidens Douma, men fordi herskerdagsordener til alle tider vil udslutte alt omkring sig, hvis de har magten. Ingen teknologi er for grov og ødelæggende, hvis den har nogle 'gode' egenskaber, dvs. hvis den kan fremskynde total kontrol, uanset overgreb begået mod planeten og menneskeheden i samme ombæring.

Der er også masser af mennesker derude, som ikke synes at de seneste teknologiske landvindinger (f.eks. nanoteknologi og genmanipulation) er Guds gave til menneskeheden, men som ufrivilligt må leve under den ny

verdensorden. Så, hvad skal de gøre? Skal de gå til politikerne og NGO'erne? Skal de organisere sig i (minoritets-baserede) masser med et væld repræsentation og ledelse? Skrive et opslag på de sociale medier? Eller skal de gå til angreb uden at spørge om lov...

Teknologi og autoritet er i dag så stærkt et partnerskab, at det ene ikke kan opfattes uden det andet. Teknologiens udvikling og udbredelse har altid været på herskernes præmisser, sandt, men i dag har den teknologiske udvikling nået et totaliserende potentiale, hidtil uset. Med *The Internet of Things*, dvs. at flere og flere – og snart alle – elektroniske apparater, og brugs-genstande i det hele taget, er koblet til et (trådløst) netværk, f.eks. Boliger, fjernsyn, støvsugere, biler osv., kontrolleres mennesket nu i en sådan grad, at det er blevet endnu mere umuligt at spå om en autoritetsfri fremtid med de midler, som mainstream-antiautoritære typisk benytter sig af. Her fremlægges og diskuteres der taktikker og analyser, som går på, hvordan kontrol-len undgås og tages tilbage. Så skal kodeordet styrkes, så skal der bruges krypterede servere, så skal der anvendes uddateret elektronik, og i det hele taget skal kommunikationsformer og tilværelser 'primitiviseres'. Det er på ingen måde latterligt at tænke sig, at det i en ikke så fjern fremtid skal læres, hvordan man fjerner trådløse netværksmicrochips fra køleskabe og cykler, og måske lidt længere ude i fremtiden, fra hinanden.

Fælles for de konkrete tiltag derude, er, at de former et massespektrum af selvforsvarsformer mod autoriteternes undertrykkelse gennem teknologi. Det handler rigtig meget om, at vi skal dukke hovedet eller afværge, og helt ærligt og realistisk set, det er der en vis logik i, MEN, det er kun en sparsom del af løsningen, og kan aldrig være mere end det. Vi må hele tiden spørge os selv, om vi kan gøre mere, end udelukkende at vente på det næste fremstød i rækken af utallige undertrykken-de tiltag, som vi hidtil har måttet forholde os til. Er det muligt for os at gå længere? Ned til roden? Hvad er vi hver især – og sammen – i stand til at realisere?

Hvad der er på spil, hvis vi går til angreb, det er én ting. Hvad der er på spil, hvis vi lader være, det er noget helt, helt andet. Det er netop sådan en problemstilling, vi skal arbejde med – alene og med hinanden, og i sidste ende handlingsorientere. Mod herskerne og deres undertrykkelse. ♦

optimist

Anarkistisk podcast

På **Motbrus.noblogs.org** kan man finde og lytte til en masse anarkistiske podcasts. De fleste er på svensk, da kammeraterne bag siden er lokaliseret i Sverige, men man kan også finde delvise og hele episoder på engelsk. Det er desuden muligt at indsende sine egne idéer til dem på deres mail, som er at finde inde på bloggen.

☞ Støt Orkanen ☞

Bliv støtteabonnent og få Orkanen i din postkasse ved hver udgivelse. **200 kr. for 6 numre + pjecer, o.a. Orkanen uddeles gratis, og sendes gratis til flere steder i landet. Ved at blive støtteabonnent hjælper du os med at sprede bladet og trykke større oplag.** Skriv og hør mere: **orkanen1@riseup.net**

Her kan du få Orkanen

- AFUK (Kbh SV)
- AMOK (Aarhus)
- Bogcaféen Halmtorvet (Kbh V)
- Bumzen (Kbh N)
- Cykeltutten (Svendborg)
- Det Frie Gymnasium (Kbh N)
- Demos (Kbh N)
- Folkets Hus (Kbh N)
- Internationalt forum (Kbh N)
- Kraftverket (Valby)
- Paramount DIY (Roskilde)
- Ungdomshuset (Kbh NV)

- Ser du at et af disse steder ikke har flere blade, så send en mail, så kommer der en ny bunke.
- Bor du uden for København kan du få bladet tilsendt med posten. Tag kontakt.
- Vi søger distributører! Har du lyst til at sprede bladet, så tag kontakt: **orkanen1@riseup.net**

Bidrag til Orkanen

Vi modtager: Artikler (ca. 5000 anslag), læserbreve (ca. 2500 anslag), billeder, tegninger, digte o.a. Send per e-mail. Vi accepterer tekster på dansk, svensk og engelsk.
Næste nummer: 4. marts
Deadline: 25. februar
Kontakt: orkanen1@riseup.net
Oplag: 125
Tidl. numre og PGP: orkanen.noblogs.org

Contribute to Orkanen

We receive: Articles (about 5000 keystrokes), letters (about 2500 keystrokes), images, poems, etc. Send by e-mail. We accept texts in Danish, Swedish and English.
Next issue: 4th of March
Deadline: 25th of February
Contact: orkanen1@riseup.net
Circulation: 125
Prev. issues and PGP: orkanen.noblogs.org

PGP fingerprint:
7BD2 D8DD 1BFE EC46 F710 2D8A 7E35 CFAC 0955 B651

Orkanen

København

Udkommer i begyndelsen af hveranden måned

Gratis

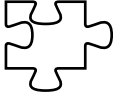

Et vestligt oprør

Staten Frankrig har modvilligt lagt territorium til nogle af de »værste« demonstrationer i (meget) nyere tid. Det hele startede med nogle bebudede stigninger på forskellige skatter og afgifter på f.eks. benzin. Disse stigninger, hovedsageligt rettet mod de lavere sociale klasser, som sædvanligt, affødte en bevægelse, under navnet 'De gule veste' (*fr. Les gilets jaunes / Mouvement des gilets jaunes*). Den 17. november startede demonstrationsbølgen, hvor der ifølge diverse medier var omkring 285.000 mennesker på gaden over hele landet. Demonstrationer har fundet sted hver lørdag siden da, skønt antallet af demonstrationer er faldet uge for uge. Den 1. december var der i løbet af dagen omkring 100.000 mennesker på gaden; Den 8. december deltog omkring 130.000 mennesker i demonstrationerne, og mere end 2000 mennesker blev anholdt, mange af dem præventivt, heraf over 1000 mennesker i Paris alene; Den 15. december udtaler det franske indenrigsministerium, at der var omkring 35.000 mennesker i Paris' gader. Her blev 85 anholdt.

Efterfølgende er antallet angiveligt for alvor dalet, og den seneste udvikling er nu, at en 'leder' (hvad det så skal betyde) er blevet anholdt for at

forsøge at organisere nye demonstrationer 'uden tilladelse' (aha?), samt for ulovlig våbenbesiddelse. Siden den 15. december har kombattanternes respektive lazaretter berettet om, at mere end 1400 demonstranter er blevet kvæstet, og bunkevis af politi- og brandfolk er kommet til skade, men det må formodes, at dette tal er steget betragteligt siden da.

Demonstrationerne har nemlig langt fra foregået, og foregår stadigvæk langt fra, fredeligt, og heldigvis. Helt tilbage til den 1. december engagerede tusindvis af rebeller sig i optøjer mod politi og kapital, hvilket fik præsident Emmanuel Macron til at tale med store ord til sine undersåtter. Spørgsmålet er, om denne løftede pegefinger havde nogen som helst virkning, men markant færre gik i hvert fald på gaden den følgende lørdag. Det kan selvfølgelig også have på sig, at de moderate gadekræfter har fået nok; En rundspørge viste omtrent samtidig med volden og plyndringerne i Paris, at imens at over 80% af de adspurgte solidariserede sig med de gule vestre, så fordømte over

7. januar 2019
Nr. 1, 3. årgang
Anarkistisk blad

I DETTE NUMMER:

- *Et vestligt oprør** (s. 1+3)
Om De gule veste og oprøret mod staten.
- *Hvad med børnene?** (s. 4)
Om børnenes plads i oprørskheden.
- *En konfrontativ velkomst** (s. 6+7)
En anmeldelse af det nye venstre-radikale netmedie Konfront.
- *Tegneseriestribe** (s. 4+5)
Denne gang om drømme og mareridt.
- *Notitser** (s. 2)
Nyheder fra nær og fjern.
- *An epilogue that floats** (s. 7)
A retrospective look on Floating City in Sydhavnen and its significance.
- *Nødvendige forbindelser** (s. 8)
Om forholdet mellem herredømme og teknologi.
- *En befolket autonomi** (s. 5)
Anmeldelse af "Inhabit. Håndbog i Autonomi".
- *Stikkervirksomhed** (s. 7)
Anonymt bidrag.

orkan

70% volden (læs: oprøret) i Paris' og andre større franske byers gader.

I sin bladren gennem stakkevis af skrevet materiale om baggrunden for demonstrationerne, deres udformning, demografiske sammensætning, projektualitet og respons (navnlig fra den franske regering), har det været, og er det til stadighed vanskeligt at finde entydige svar. Det er det dels, fordi større folkerejsninger, der »normaliseres« i befolkningen, hurtigt bliver komplekse størrelser, uden evnen til at forudse eller styre, som mange selverklærede antiautoritære desværre har hang til at omfavne som et ufravigeligt krav. Det er i den forbindelse magtpåliggende for forskelligartede politiske (og anti-politiske) røster og »grupperinger« at give deres besyv med, når det kommer til midler og mål, og hvor der synes at være en fælles fjende, i dette tilfælde den franske regering og det system, som det opretholder.

For anarkister er regeringer og undertrykkende systemer til alle tider en barriere, der må brydes, hvis et liv i frihed skal opnås.

Fortsættes på s. 3

NOTITSE R

Svipser

Forhenværende anklager Trine Sorgenfri blev i byretten i november 'dømt' af sine egne for forsøg på medvirken til falsk forklaring og tjenestemisbrug, i forbindelse med et sagskompleks omhandlende hash-handel på Christiania. Tre af de fire måneder er gjort betingede, selvfølgelig, og der er vist ingen fare for, at hun skal sidde den sidste måned af på en straffeanstalt, selvfølgelig. Hun har i øvrigt heller ikke været varetægtsfængslet, selvfølgelig, og hun mister heller ikke sin bestalling, selvfølgelig. Endelig skyldes hendes lave straf 'særlige gode personlige forhold', og så det faktum at hendes strafbare handlinger er udført 'under et stort arbejdspress uden ledelsesmæssig støtte'.

Det er straffrihed for de rige og magtfulde, når det er bedst. Selv når man kunne forestille sig, at de ville statuere et eksempel for at opretholde troværdighed, når nu nogen bliver taget med politifingrene i korruptionskagedåsen, så går det alligevel den anden vej. Uden protest, udover nogle juristers undren over sagens forløb og bla bla bla, jada jada, jurister, som også er en integreret del af problemet.

Om nu til to af verdens dumme spørgsmål: Er det sket før, og kommer det til at ske igen?

...

Brænd systemet ned.

Alle mod alle

Den vanvittige og undertrykkende stat Danmark kæmper fortsat og ufortrødent mod den vanvittige og undertrykkende organisation IS, og senest er der blevet slået ned på en gruppe hertillands, som angiveligt har købt materiel i en dansk dronebutik med intention om at sende det over til deres helte i det krigshærgede Syrien. De to indehavere af dronebutikken har efterfølgende valgt at stå frem i medierne og forklare deres rolle i den PET-ledede

operation mod disse afstumpede IS-sympatisører, hvorefter deres butik blev udsat for hærværk. Det kan være vanskeligt at hitte rundt i alle de forskellige elementer, når nu droner er noget lort, PET er noget lort, IS er noget lort, imens hærværk for det meste er virkelig cool. Jamen, altså.

Eksplodivt angreb i Rusland

I byen Arkhangelsk i det nordvestlige Rusland gik den 17 årige Mikhail Zhlobitsky den 31. oktober ind i receptionen hos det Regionale Direktorat af FSB (den russiske efterretnings-tjeneste), hvor han udløste en detonator og sprang sig selv i luften. Tre FSB betjente blev såret i angrebet.

Det er det første angreb mod FSB begået af en anarkist siden 1999, hvor FSB i Moskva blev angrebet af 'New Revolutionary Alternative organization'. Kort inden eksplosionen, havde Mikhail skrevet den- ne besked i en chatgruppe: *"Kammerater, i FSB's bygning i Arkhangelsk vil der nu ske et terrorangreb, hvilket jeg tager ansvaret for. Årsagerne til dette er tydelige for dig. Siden FSB fabrikkerer sager og torturerer folk, besluttede jeg mig for at tage springet. Jeg vil højst sandsynligt dø af eksplosionen, fordi jeg antænder bomben ved at trykke på knappen som sidder ovenpå. Derfor beder jeg jer om, at sprede informationen omkring terrorangrebet: hvem der udførte det og hvorfor. Godt, det*

var vist det hele. Jeg ønsker, at I bevæger jer ubøjelige og kompromisløse mod vores mål. Jeg ønsker for jer en anarkistisk kommunistisk fremtid!"

Mikhail gav sit liv som et bidrag i kampen for en verden uden undertrykkere. Man kan mene hvad man vil om metoden, men man kan ikke tage noget fra det eksplosivt oprørske ved handlingen.

Ny info-café

Folk bag bloggen 'Enough is enough' (enoughisenough-14.org) åbnede i december en info-café i Wuppertal, Tyskland. Her vil det bl.a. være muligt at få Zapatista kaffe, te og wienerbrød, som er donationsbaseret – hvis man har noget at give, og hvis ikke, er det ganske gratis. Det vil naturligvis være muligt at købe bøger og andet læsestof, og bedst af alt så vil der efter sigende både være et bibliotek, blive arrangeret koncerter, info-aftener, oplæsninger, og andre events. Der vil desuden være en form for info-portal med oplysninger ang. racistiske angreb og hændelser, og de seneste nyheder ang. folk som står overfor udvisning. Vi ser frem til at besøge caféen.

Klimakamp

I december '16 trængte ni 'klimakollektivister' ind på kulkraftværket i Aalborg (Nordjyllandsværket), som er det kulkraftværk i Danmark med det største forbrug af kul. Nogle af aktivisterne lænkede sig fast til transportbåndet med den hensigt at standse for tilførslen af kul til værkets kedler. Desværre førte det ikke til et kollaps i energiforsyningen til hele Aalborg, men øvelse gør mester som man siger! De ni personer er nu blevet idømt bøder, udelukkende for ulovlig indtrængen, så der er stadig rum og råd til endnu flere ture over hegnet :-).

Racisternes rasen

Når man lider af den skræk-

kelige nedsmeltning oven i hoved, også kaldet xenofobi, er der simpelthen ikke grænser for hvor utrolig angstprovokerende det kan være, at bo ved siden af udrejsecentret Kærshovedgård i Bording. De stakkels borgere kan bruge oceaner af tid og energi på at fortælle enhver der gider lytte, hvor utryghedskabende det er med alle disse kriminelle beboere på centret, som lever under fængselslignende forhold. Deres frygt er selvsagt fuldstændig irrationel, da det er blevet dokumenteret at der ikke har været den mindste stigning af kriminalitet i området. Ikke desto mindre står Socialdemokratiet selvfølgelig klar med hele syv forslag, som skal være en kompensation til de sørgelige individer der udgør Bording, som bl.a. omhandler økonomisk dispensation, også i form af etablering af sikkerhedsforanstaltninger (læs; overvågning). Den bedste nyhed for Bordings hvide befolkning er selvfølgelig regeringens nyligt vedtagne forslag om etableringen af et nyt udrejsecenter, som skal placeres belejligt af sides på øen Lindholm. Idéen er at de menesker som ellers skulle placeres på Kærshovedgård i fremtiden vil ryge til Lindholm. Og så skulle man tro at alle var glade, men ak, nu er det de stakkels borgere i Vordingborg Kommune, som lider af samme skræmmende udbredte hjerneblødning som Bordings, der klager deres nød. På trods af, at det vil blive noget nær umuligt for de indespærrede fanger på Lindholm at komme til fastlandet. Lars Løkke mente da også at han havde en meget bedre plan for de udvisningsdømte, som han gerne så kom i et fængsel i Litauen, og var lidt for hurtig til at sige at der lå en aftale fast – han havde bare lige glemt at snakke med Litauen om det, som absolut ikke ville skrive under på den deal. ♦

onb

Orkanen har modtaget dette anonyme bidrag. Grundet dets personfølsomme natur har vi på redaktionen undersøgt disse alvorlige anklagers validitet, og fundet, at de holder vand. Vi støtter (naturligvis) kampen mod stikker-virksomhed, og derfor bringes dette bidrag, uzensoreret, om end kun ét af to tilsendte billeder medtages her.

I loerdags, den 1. december, blev Tobias Melsted Hansen {det er muligt, at han har skiftet sit navn} spottet til et punk-event ude paa Bolsjefabrikken, hvor han var i dialog med flere velkendte ansigter og hjalp til med at stille DJ-udstyr op. Tobias er kendt fra terrrorsagen mod fem venstre-radikale tilbage i 2011-2013, hvor han selv var en af de anklagede. Under sin varetaegtsfaengsling lod Tobias sig afhoere ad to omgange og viderebragte i den forbindelse undergravende oplysninger om flere medsigtede, hvilket gav politi og anklage-myndighed bedre kort paa haanden med henblik paa at faa doemt for terror, og som ikke mindst skulle soege at mildne hans egen situation.

Det siger sig selv, at en person som

An epilogue that floats

The wealthy and phoney city of Copenhagen is about to lose one of its counter-institutional waterholes. Look to the southwest, and you will see the soon-to-be completely centrifried part of town that goes by the name of Sydhavnen. Amid this cocoon of modern day conformism lies a land-based part of **Floating City**, an alternative and in many ways anti-authoritarian space, which is now being destroyed to make way for even more upper-middle-class abomination and monoculturalism.

Overall, Floating City needs to be seen as more than a single location with only one kind of people, who all share the same one or two narrow thoughts about life. To that end, it has succeeded in embracing various kinds of alternatives to the existent economic and social order. This 'liquid' part of Floating City, consolidated in a charming hangar adjacent to monstrous cooperations, detestable apartment complexes and a neatly placed recycling

bestemmer det? Det kunne i så fald hurtigt blive begyndelsen på et sandt moderationsmorads, men okay, man kommer selvfølgelig et godt stykke ad vejen ved at fravælge kommentarfelter totalt, hvilket åbenbart er tilfældet.

Det er rigtigt, og det er godt, at et netmedie som Konfront er blevet stabilet på benene, også selvom det er genstand for kritik på forskellige punkter. Men der skal fyres endnu mere op under kedlerne. I sidste ende handler det jo ikke om, hvorvidt begreberne om feminisme, antifascisme og revolutionering æstetiseres og understøttes rent retorisk, men om de formår at manifes-

Tobias ikke har noget som helst at goere i radikale rum, i radikale organiseringer mv., naar han i forsoeget paa at redde sin egen roev har stukket saakaldte ligesindede. Ikke nok med at Tobias paa intet tidspunkt har gjort klart, at det han gjorde, det var forkert, men nu lader det til at han tror, at han uden problemer kan "genindtraede" i bevaegelsen, som om intet er haendt. Nej, det kan han ikke, og det skal han ikke. Han skal holde sig langt vaek, og jo hurtigere han faar dette at vide, jo bedre. Han er direkte farlig, og han giver ikke en skid for andre end sig selv, naar tingene braender paa. Ting, som han i oevrigt selv hjalp med at saette ild til, hvilket han dengang tilstod foran politi, anklagemyndighed, dommere, presse osv.

plant, has spawned numerous socio-political projects, many of them manifested in innovative and ecological builds (boats, rafts, bikes, domiciles, you name it) on the one hand, and trashwalks, off-site soup-kitchens, and concerts with their characteristic fire-shows and open-mic-nights on the other.

Ideas of DIY and recycling have created a space for everyone to come and bring just about anything to life, with the necessary voluntary donation-based facilities and knowledge. Furthermore, the spirit of rebellion, that has been pulsating in this place, has not been a result of a braindead pursuit of social standing and commercial endeavours, which incidentally is the case in so many other so-called 'alternative' spaces. In many ways, this space has been a barricade in itself, and it has showed the world around it that being abnormal and deviant is not a question of fame or oppressive lifestyles, but about following your fire-burning

tere sig fysisk ude i det undertrykkende samfund og arbejde for dets rettidige undergang (dvs. lige nu!).

Ideen om ikke at ville splitte folk fra hinanden og skabe ideologisk distance, hvilket måtte distrahere os fra målet om at revolutionere samfundet møder en vis forståelse. Men(!), at favne for bredt vil betyde en fortyndelse af de 'kerneverdier', der netop skal fordre den revolution, som vi ønsker, og det bringer en virkelighed med sig, som er endnu mere dystert, end hvad der er tilfældet i dag. Hvis vi i sandhed er radikale, så lad os for helvede opføre os derefter. ♦

Denne skrivelse er ikke kun sendt til jer, men flere andre radikale rum, platforme og organiseringer. Lad os hjælpe hinanden med at styrke tryghed og solidaritet i bevaegelsen, og saaledes tage skarp afstand fra stikkervirksomhed, der udgoer en alvorlig trussel mod vores kamp for frihed, lighed og retfaerdighed.

P.s.: vedhaeftet er to billeder af Tobias, som er af aeldre dato. De gange indenfor det seneste halve aar, hvor han er blevet set, har han baaret briller og haft jaevnt, men ikke saerlig langt tilgroet fuldskaeg. Derudover har hans udseende ikke aendret sig synderligt.

heart and living a life in environmental equality, alongside the fruition of freedom.

It should be pointed out, and never forgotten, that Floating City as an idea, and even as something physically tangible, does not die with the internal demolition of the space in Sydhavnen that is scheduled to take place on **January 21, 2019**. Needles to say, the wet ears of many of its activists are not about to dry out. Sailing the seas is still a large part of what Floating City is all about, and much of the activity related to this projectuality is now being moved to Cykeltutten in the southwestern city of Svendborg on the island of Fyn.

Floating City in Sydhavnen will be sorely missed, and hopefully it will never be forgotten by all the people who have benefited from, or contributed to this space of possibilities and anti-authoritarian perspectives. Certainly, all of the hands-on individuals who have poured all of their time and effort into this project deserve our respect and thanks.

Let us all look to the future in the hope of bringing more spaces along the lines of this to life, and let us all remember that they do not come crushing down from the sky, effortlessly. It is up us all to create the world, which we deserve, and to show our surroundings that if and when they confront us, we will not yield.

The fight continues. ♦

Pebbles-in-the-machinery-kind-of-person

En konfrontativ velkomst

Anmeldelse. Om den venstreradikale fløjs nye netmedie Konfront er en skuffelse eller en succes, det afhænger nok meget af hvem man spørger. Dets perspektiv er overraskende bredt, men denne bredde inkluderer tonsvis af reformisme, og samtidig næsten ingen ekstremisme; Det er primært på det antiautoritære område, at det mangler revolutionær kant, og hvor søren er anarkismen overhovedet?

Konfront
Venstreradikal internetbaseret
oplysningsplatform
Lanceret den 17. november 2018
<https://konfront.dk>
■ KONFRONT

50 dage er efterhånden gået siden det nye venstreradikale internetmedie Konfront blev lanceret. Siden da har læserne haft mulighed for at læse om bl.a. Rojava, queer-strategier, cybersikkerhed, tykfobi og meget andet. Mediet slår sig på en treenighed af feminisme, antifascisme og revolutionering, og det har været særligt spændende at se, hvorledes ideer hørende under disse tre tilgange har manifesteret sig. Gennem et væld af temareaktioner og blogs med dertilhørende skribenter (det er uklart hvor meget disse to typer instanser egentlig overlapper) forsøger Konfront at formidle stort og småt med venstreradikale briller, f.eks. analyser, manifeste og 'nyheder', hvoraf det meste oprinder fra 'Danmark'.

Ikke overraskende, og meget positivt er der stort fokus på seksuelle minoriteter og kampen for disse udsatte grupper frigørelse og oprør. Ingen tvivl om at anti-cishet og anti-patriarkalsk aktivitet er noget af det mest fremtrædende på det antiautoritære 'spektrum', både på Konfront og i øvrigt. Gruppen Revolutionære Antifascister overskræller tilmed totalt, i retorisk forstand gennem udgivelsen af 8. marts talen for 2018, som de endda selv har stået for at udgive (hvis du ikke har læst den tale, så læs den!). Hvis det (også) skulle være meningen at betone antifascismen som andet end et angreb på hvide, machoide nynazister, så er det yderligere et skridt i den helt rigtige retning.

» Ingen tvivl om at anti-cishet og anti-patriarkalsk aktivitet er noget af det mest fremtrædende på det antiautoritære 'spektrum', både på Konfront og i øvrigt.

I den anden ende af spektret, desværre, og med den samme mangel på overraskelse i øvrigt, lader der til at være et forsvindende lille fokus på alt muligt andet, der burde brænde med den sam-

me revolutionære flamme, og gerne også opfordre til dens spredning. Der er i den forbindelse to specifikke instanser på Konfront, nemlig ABC KBH's blog og temareaktionen 'Autoritetskritik', som indtil videre ikke formår at leve op til det revolutionære aspekt, som ellers lovet. Jo, det har I faktisk lovet. Førstnævnte plaprer om anti-fængsel, i stedet for anti-repression, og kalder sig selv en rettighedsgruppe, samtidig med at de kalder sig anarkister, hvilket alt sammen mildest talt lægger kimen til rundforvirring. Sidstnævnte kører sit tema om 'modstand', sideløbende med andre kritikker, og her tales der f.eks. om at være imod 'urimelige udvisninger'. Altså, hvad fanden er en 'rimelig udvisning' så, og hvornår er I så *for* udvisninger?

Temareaktionen har, ligesom ABC KBH, gjort læseren opmærksom på, hvad man kunne forvente fra deres side. Og så alligevel ikke helt, eller også er der i hvert fald vidt forskellige fortolkninger af ordet 'kritik'. Når man er kritisk overfor autoriteter og fængsler, hvad betyder det så? At fængsler er okay, hvis de ikke er for hårde? At autoriteter går an, så længe de følger et regelsæt arrangeret af en bunke parlamentariske repræsentanter, alt imens at Konfront har som grundprincip at være for udenomsparlamentarisme? Nej og nej, men hvad synes folkene bag mon selv?

» Det første, der her skærer i øjnene er selvfølgelig, at Konfront arbejder på at skabe et 'grundlæggende andet samfund, der er socialistisk [...]'.

Mediet bragte på førstedagen et (meget ordrigt) interview af nogle af folkene bag, hvori baggrunden for bl.a. mediets fødsel, udformning, og selvfølgelig forholdet til det sidste store venstreradikale-ish netmedie ved navn Modkraft blev forklaret og diskuteret. Det kan selvfølgelig findes på hjemmesiden, men hvis det ikke er koncist nok, så kan man nøjes med at scrolle igennem deres 'Om Konfront'-side, samt deres grundprincipper.

Det første, der her skærer i øjnene er

selvfølgelig, at Konfront arbejder på at skabe et 'grundlæggende andet samfund, der er socialistisk [...]'. Man må formode, at det også er grunden til at ord som 'Anarki' og 'Anarkisme' er forbløffende fraværende i temareaktionerne, i grundprincipperne osv. Det virker ikke til at Konfront vil associere sig selv med anarkisterne, og det kan der jo være mange grunde til (også selvom både ABC KBH og den anarkafeministiske gruppe Agita har fået oprettet deres egen blog, men så er spørgsmålet selvfølgelig *om* og i så fald *hvornår* de taler om anarkisme). Det kan være, at man gerne har villet undgå de åbenlyse faldgruber, såsom stats-hadende tastaturkrigere bag deres lag af Tor-krypteringer, der ellers ville oversvømme mediet med retorik og opildning, som velsagtens i samfundets øjne ville være borderline terrorisme, og i hvert fald landsforræderi. Kunne ellers være fremragende.

Hvilket bringer mig til Konfronts forhold til udefrakommende indholdsmæssigt bidrag. Eksempelvis kan man tippe de forskellige redaktioner, og her må man gå ud fra at de så vil tage hånd om sagen dérfra og formulere noget. Derudover kan man læse sig frem til, at det er muligt som enkeltperson at bidrage med materiale, men denne mulighed gemmer sig i sniksnak og obskure benævnelser i diverse indlæg, forstået på den måde, at det ikke virker som en særlig oprigtig opfordring, hvilket vækker bekymring. Ønsker Konfront bidrag, så lav gerne en stor fed knap på forsiden, tak!

Andre ligeså vigtige kritikpunkter som kan nævnes, men som ikke vil blive behandlet i dybden overhovedet, er, at individet indtager en meget sparsom position på mediet. Der er utrolig meget 'vi' og 'sammen', og det hænger nok meget godt sammen med et af grundprincipperne om den såkaldte enhedsorganisation. Ifølge Konfront selv går det ud på, at samtlige stemmer på mediet skal respektere andre menneskers ideologier, selvidentifikationer, autonomi o.l. Derudover skal fokus ligge på konstruktiv kritik, og ikke på splittelse og sekterisme. Det er lidt uklart, hvem denne kritik i så fald skulle være møntet på. Er det en drejebog for, hvordan temareaktionerne og blog'ene skal diskutere internt? Og hvad er konstruktiv kritik, og hvem

[Et vestligt oprør]

Fortsat fra forsiden

Derfor virker oprørslignende tilstande, som dem i Frankrig, til at være en glimrende arena af muligheder, hvori de, anarkisterne, kan søge at plante og udbrede deres ideer. Det er dog ikke gratis som anarkist, at positionere sig selv på denne måde, forstået således, at denne arena ikke kun er forbeholdt de allermost »rettænkende«.

Tager man et kig på den demografiske sammensætning, og de forskellige »grupper« hensigt, har der i *Mouvement des gilets jaunes* været et væld af mennesker – de har udgjort størstedelen af demonstranterne – som ganske vist er forarget over regeringens planlagte forøgelser af skatter og afgifter, ligesom de givetvis er vrede over afskaffelsen af millionærskat, er kritiske overfor politisk misrepræsentation, elitisme osv., men som alligevel ikke ønsker et totaliseret opgør med systemet, hvilket tydeligt kan læses ud fra det faktum at demonstrationernes massive befolkningstæthed er skrumpet. Det faktum, at den franske regering gjorde sig indrømmelser og annoncerede, at de trak nogle af de planlagte afgifter tilbage, der må man gå ud fra, at det havde en hæmmende effekt på befolkningens vilje til forandring, hvilket indikerer en forskel på oprørere og *poseurs*, der virkelig skærer i øjnene.

Så er der repræsentationen af højreradikale ideologier, og her bliver anarkisternes (og andre antiautoritæres) position for alvor sat på prøve. I en tid, hvor højrepopulisme, og det der er værre, får mere og mere indflydelse i forhold til fastsættelse af den politiske dagsorden, hvor etnocentrismen griber om sig overfor apatiske og/eller korrumperede centriste og venstrefløje, der har det ikke været en overraskelse at se, hvordan disse frihedsfjender har forsøgt at fremme deres ideer, frem for alt andet. I »folkets« foruroligende vrede mod den franske regering var det en fremragende mulighed for at drage spørgsmålet om indvandring og asylpolitik ind i debatten. Det resulterer i, at man pludselig går på gaden »side om side« med nynazister og lignende, fordi man overordnet set deler fjende. Det afstedkommer den konsekvens, at mange antiautoritære pu-rister vælger ikke at deltage i kaosset, og sådan en situation vækker minder om de gange Hizb ut-Tahrir har kunne vade gennem de københavnske gader og i den forbindelse udelukkende møde højreradikal modstand; Hvor er feministerne og antifascisterne?

De seneste demonstrationer rundt om i landet [*den 5. januar, red.*] udgjorde 35.000, heraf 3500 i Paris, hvor

der blev trængt ind i et regeringskontor med en gaffeltruck som ram-buk. Det er i sig selv smukt at se, hvordan angrebene på autoriteterne fortsætter, også selvom de pisseligeglade og konformisterne har vendt denne sult efter frihed ryggen.

Det er ikke for at sige, at vi som anarkister skal anerkende autoritære strømninger overhovedet. Men disse strømninger skal ikke skræmme os fra at gå gaden, hvor det er op til os, at gøre alt hvad vi overhovedet kan for at realisere vores egne ideer om frihed og lighed. Uden ledere, og uden repræsentation. Sandheden er, at anarkister er ufatteligt alene, når alt kommer til alt, og det kan være en skræmmende tanke. Det lader til, at autoritet, magt, og undertrykkelse er meget stærkere

Klimakamp.

fællesnævner for mennesker, end frihed, lighed og autonomi. Men, en verden i socialt kaos er vores mulighed for individuel realisering, men også en form for social realisering, der skyr herredømmet. Jo mere kaosset spreder sig, jo større og flerformede er mulighederne.

EN OMTALE af De gule veste er ikke tilnærmelsesvist fyldestgørende, hvis ikke klimabrillerne også tages på. Demonstrationerne begyndte som nævnt som følge af bebudede brændstofskatter. Skatter, der var indpakket i ideen om at redde klimaet fra de kvælende udstødningsgasser, som vi alle sammen dagligt må indånde. Efter videreudviklingen af protesterne til at gælde en mere generel kritik af den *for* undertrykkende Macron og hans regering, blev det også vigtigt at sige, at det ikke var klimaet man havde inten-

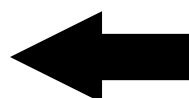
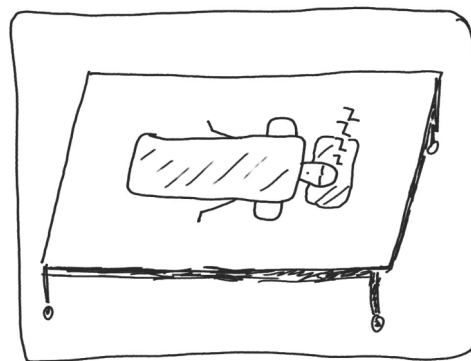
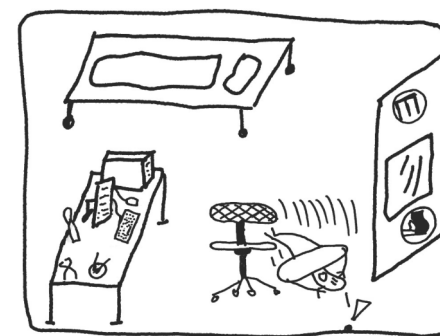
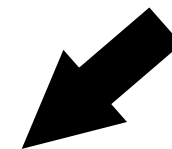
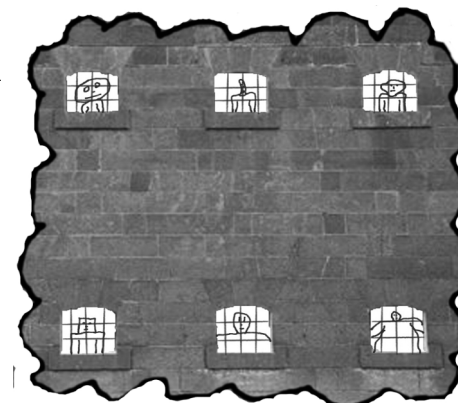
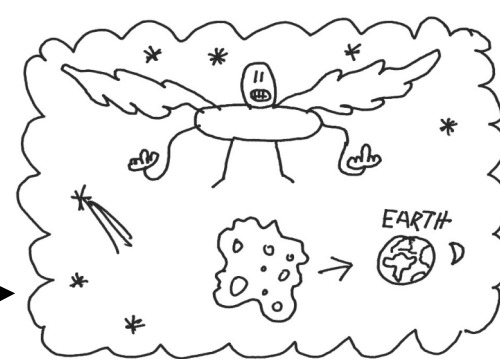
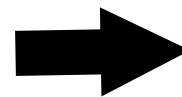
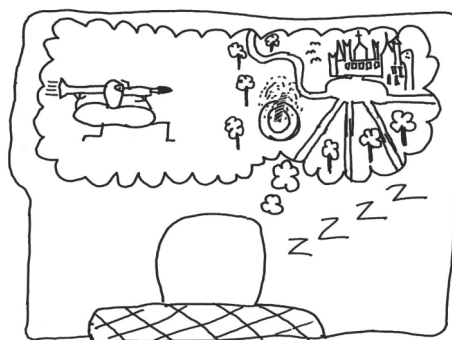
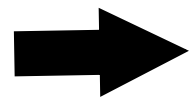
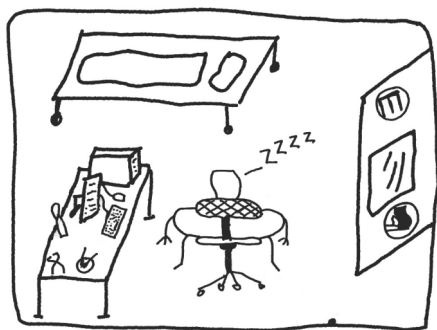
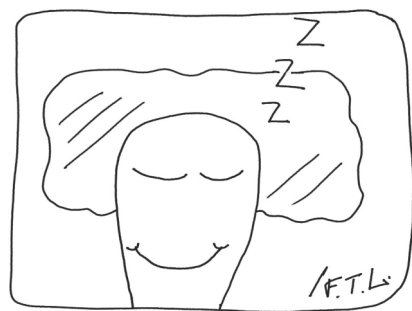
tioner om at skide på, men systemet. Pludselig var det vigtigt at understrege, hvordan striden overhovedet ikke handlede om klimaets i stigende grad menneskefjendske og raserende natur. Det handlede om, at hele systemet var noget lort med den underforståelse, at hvis systemet undergik en forandring, så ville det komme klimamaget til gode. Det er sandsynligvis rigtigt, totalt afhængig af hvad der menes med 'forandring', men det lugter nu mest af politisk korrekthed. Først går man helt amok over stigende benzinpriser, og når ens kamp så populariseres og flere og bredere stridspunkter kommer til, så er alle pludselige enige om, at klimakamp er i højsædet.

Ville folk have demonstreret så ivrigt imod f.eks. skatter indført på sardiner

på dåse eller netundertrøjer? Næppe. Bilen er i høj grad et frihedssymbol i den moderne verden, men paradoksalt nok er det et frihedssymbol, som er dybt afhængig af kæmpestore ulækre stater og firmaer. Det er forkasteligt, hvordan det er de fattige der igen og igen skal betale klimaregningen, om det er gennem skatter og afgifter i det ellers så rige Vesten, eller om det drejer sig om hele regioner befolket af subsistensløse, der ser deres hjem skylle bort under naturens tiltagende rasen. Men klimakamp er heller ikke kun de rige og magtfuldes kamp; det er vores allesammens kamp, og det gælder særligt her i verdens pengetank. Hvis materielle goder er så forbandede livsvigtige, så må man være klar til at betale prisen, og når det kommer på bekostning af andres liv og levned, så er ingen pris for høj. ♦

Tilskuer

Tegne serie stribe:

Hvad med børnene?

Levet tager som bekendt mange både uventede og planlagte drejninger, og nogle af de valg vi træffer vil utvivlsomt være med til at gøre livet som oprørs anarkist endnu sværere – jo mere man 'har', jo mere har man at miste, som man siger. Og her mener jeg ikke materielle ting, men mennesker i ens liv som man nødt vil være foruden.

Det kan f.eks. være børn. For selvom det langt fra er den eneste grund til at frihedshungrende individer stopper denne evige kamp mod dette nedbrydende system, så ser det desværre ud til at være en ret afgørende faktor.

Det lader til, at der eksisterer en form for kollektiv enighed om, at når man har fået børn, så kan man 'naturligvis' ikke længere begå handlinger som sætter ens mere eller mindre acceptable frihed på spil, for "hvad med børnene?" Det kan næppe komme som en overraskelse at statselskere har den holdning, men den flourer og forpeser tilsyneladende også de mest nihilistiske sind i de venstreradikale miljøer. Den ellers så forhadte samfunds- og kulturskabte morale bliver febrilsk flået op af en mølædt baglomme, og klaske i ansigtet på enhver som antyder at man måske kunne se tingene i et andet (og større) perspektiv. Hvorfor er det sådan? Det værste der kan ske for et barn i denne del af verden er næppe, at deres temmelig pragteksemplariske forældreroller bliver sat i fængsel, i Danmark. Selvfølgelig vil det heller

ikke være en erfaring som barnet elsker at se tilbage på resten af sit liv, men så længe der er kærlige og støttende mennesker i ens familie (måske en anden forælder) som kan være der for barnet, så skal det nok gå. Hvis det ikke var fordi, at vi her snakker om mennesker som udmærket er bevidste om undertrykkelsens omfang, så kunne man sige at det var utrolig privilegieblindt, at ville holde sig langt væk fra den risiko at ende i fængsel.

Hvis man bekymrer sig så meget om børn, hvordan i alverden kan man så retfærdiggøre at man standser (eller aldrig starter) sin væbnede kamp mod dem som skaber uendelige lidelser for børnene? Hvad med alle de millioner af børnearbejdere rundt omkring i verden? Eller hvad med de børn i såkaldte Danmark som møder undertrykkelse i form af racisme, kønsdiskrimination og økonomisk ulighed allerede ved fødslen, på så mange forskellige, og dog ensartede måder? Der er vitterligt rigelig af uretfærdighed at bekæmpe alene i vores egen baggård, som kræver at vi handler. Et barn, DIT eller MIT højthellige og forguede barn er bare ikke så fucking vigtigt i det større billede.

Håbet, som nogen fejlagtigt klynger sig til, om at man kan opdrage sit eget barn til at blive en fremtidig revolutionær kan aldrig være oprøret i sig selv. Den barske sandhed er, at man umuligt kan vide hvilket individ ens barn vokser op og bliver, uanset bestræbel-

serne for at vedkommende skal forelske sig i anarkismen – personen kunne sagtens ende med at blive panser. Oh yes.

I kampen mod en undertrykkende verdensorden må alle oprørere uundgåeligt lide under de ofre, som denne kræver. Sådan har det altid været og sådan vil det vedblive at være, så længe disse lænker er om vores fødder. Det oprørske liv medfører både søvnløse nætter og stress, risiko for at komme til skade og blive spærret inde bag murene. Men hvis man ikke kan leve i denne autoritære verden uden at slå tilbage på røvhullerne, så håber man på det bedste, men tager de tunge ofre med. Man kan ikke sige, at man gør det for barnets skyld, ligesom at man i øvrigt ikke fik barnet for dets egen skyld, men man kan sige at man også gør det for deres, børnenes, skyld.

Hvis man i sidste ende kan se sig selv, og derfor også sit barn, i øjnene og sige, at man kæmpede imod de farlige og onde monstre, så er det måske i virkeligheden noget af det mest betydningsfulde man kan give sit barn. ♦

O.S.

En befolket autonomi

Inhabit. Håndbog i autonomi. Oversat af Toni Bashy. Forlaget sjette position, 2018. 67 s. 80 kr.

Én ting synes at være fælles for rigtig mange antifascistiske grupperinger, klimaaktivistiske græsrodsbevægelser, antiimperialistiske foreninger, anarkistiske affinitetsgrupper og deslige: Det er erkendelsen af, at den eksisterende orden, som vores verden er underlagt, er horribel og fortærende af næsten alt og alle. Så langt, så godt, kan man sige. Næste skridt på vejen er, at finde en løsning på denne dræbende verdenstilstand, og her opstår der en spredning af ideer og metoder, nogle forlignelige i mødet med hinanden, andre komplet uacceptable.

Inhabit. Håndbog i autonomi deler dette særdeles negative, men realistiske(!) syn på det eksisterende, og bidrager således til smeltedigelen af løsningsforslag. Udover en (meget) kort spot-on introduktion af den apokalyptiske virkelighed, præsenteres læseren for det universelle potentiale vi alle sammen besidder, og til sidst gennemgås ni (9) tiltag for opnåelse af autonomi, som alle er eksemplificeret for at gøre det mere håndgribeligt, hvilket fungerer efter hensigten.

Bogen er opbygget ud fra princippet om *oplysning-handling-forandring*, hvilket er typisk for tanker og ideer,

der forsøger at gøre op med det eksisterende. Hvad angår spørgsmålet om verdens undergang og menneskers undertrykkelse, så giver denne tilgang ganske god mening. Forudsætningen for den revolutionerende forandring af samfundet, som der tales for i denne bog, kan kun realiseres, dels ved at mennesker gør sig begreb om hvad fanden der foregår, dels ved at samme mennesker handler ud fra dette tilegnede begreb. *Inhabit* giver sit eget bud på, hvordan denne proces kan virkelig gøres.

Bogen tager sit udgangspunkt i USA, men et af dens hovedpunkter, nemlig ideen om at skabe forbindelse mellem mennesker i autonomiens og samfundsforandringens navn kan i den grad overføres til andre steder. Her, i staten Danmark, er denne idé imidlertid ikke så meget et spørgsmål om at skabe et autonomt sindelag fra ingenting, så meget som det er at bryde den eksisterende autonomis især sociale, men selvfølgelig også autoritetstro begrænsninger. Særligt i København findes der flere rum med radikale og samfundsafvigende islæt,

og her er der mulighed for at udvikle autonomi yderligere. Udfordringen er, at vi hertilands skal placere eksempelvis fragmentering og identitetspolitik mere i baggrunden, så der bliver mere plads til et mere fælles projekt om at gøre op med det eksisterende.

Bogen kan klandres for ikke at være 'politisk' nok, at der f.eks. ikke fremsættes et specifikt program, men faktum er, at det giver god mening netop ikke at gøre dette. Det skaber nemlig rum til anti-politik, hvor ideer om styring, regulering og hierarkier opponeres imod, hvilket er fuldstændig i trit med ideen om autonomi. Hvor et undertrykkende system ikke udskiftes med et andet, og hvor autonomi eksisterer med 'den autonome' i centrum.

En af bogens største svagheder er, at den ikke i tilstrækkelig grad diskuterer den problematik, at når mennesker der lever i et undertrykkende samfund går sammen og sætter sig for at skabe radikal social forandring, så står der en hær af reaktionære og undertrykkere klar til at udslutte dem. Hvis det lykkes os at realisere den form for autonomi, som *Inhabit* f.eks. opfordrer til, hvordan skal vi så rent praktisk forsvare denne realisering?

Alligevel er *Inhabit* et godt udgangspunkt for at tænke sig selv ind i en mere selvstyrende kontekst, for det er i hvert fald et udgangspunkt for et autonomt liv i en autonom verden, vi ikke kan undsige. ♦ *Anchor*